

— Тогава утре тѣлото ти ще се търкаля въ Етъра! — отвърна царътъ и въ очитѣ му блеснаха мълнии.

На другата сутринь заминаха.

Когато видѣ унилитѣ, изплашени лица на боляритѣ, Асѣнь застана съ коня си предъ тѣхъ.

— Отъ дълго време, — каза той, — ние се биемъ съ ромеитѣ, за да узнаемъ тѣзи изъ между тѣхъ, които се бѣха отличили съ своята храбрость. Видѣхте ли нѣкога Алексея въ биткитѣ? Кой отъ васъ биде раненъ отъ собствената му рѣжка? Кого принуди да избѣга? Мислите ли, че на трона той ще бѣде по-безстрашенъ, отколкото когато е билъ на конь? Защо мислите, че той е по-дързостенъ отъ брата си?

Той дигна високо въ въздуха зеленото си копие и разтърси панделкитѣ, които бѣха навързани по него.

— Виждате ли тѣзи панделки? — каза. Тѣ зя се струватъ една отъ друга по-хубави, защото сѣ отъ разни цвѣтсва, въ при все това, тѣ сѣ отъ еднакви жици, изработени отъ сѣщия работникъ. Сѣщо така е и съ Исака и Алексея; единиятъ смененъ въ тъмница, другиятъ облъчен въ багренница — и двамата сѣ родени въ една стража отъ единъ и сѣщи баща. Нека тръгнемъ да се биемъ юнашки съ толкова пѣти вече победенитѣ ромеи. Тѣ отъ скоро спечелиха още единъ неприятель — той е самъ Богъ, защото тѣ ослѣпиха жестоко и несправедливо господаря си, заради единъ по-недостоеенъ отъ него... Дерзайте, боляри!

Оведрени, войводитѣ тръгнаха следъ него по широкия друмъ за Долна земя... Пламенната вѣра на царя бѣ облъхнала и тѣхнитѣ сърдца.

Асѣнь не сбърка.

Вмѣсто да се яви самъ на бранното поле, Алексей предпочете да прати зетя си — младиятъ и честолубивъ севастократоръ Исакъ. Но неопитниятъ военачалникъ веднага се улови въ хитрата уловка на българитѣ. При Сѣръ Асѣнь измори многобройната му войска съ присторено бѣгство и следъ това го нападна внезапно съ прѣсни, скрити сили. Почти цѣлата ромейска войска бѣ избита.